

0628 – 28. juni

Fjellene kan vel vike, og haugene rokkes, men min nåde skal ikke vike fra deg, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren, han som forbarmer seg over deg. Jes 54: 10.

«Hvem skulle jeg tro på hans ord om Gud, mer enn Gud selv?» sier Ambrosius.

Det er en sørgelig sannhet at alle mennesker, selv dem som er vekket opp og dem som har livet i Gud, forsøker å vurdere sitt frelsesforhold ut fra indre følelser, egen oppfatning eller fornuft. Vi gjør opp våre tanker om Guds forhold til oss ut fra noe vi opplever eller erfarer inni oss selv.

Vi vil ikke vende oss opp mot Gud, ikke se hvordan han selv har åpenbart sin vilje og sin rådslutning om hvordan menneskene skal bli frelst. Vil ikke la det tale til oss som Gud har besluttet, det som står skrevet i Bibelen. Isteden setter vi oss bare ned og sukker, tenker og liksom bare spør ut i været: «Å, bare jeg visste om Gud mener jeg er frelst, eller ei!»

Hvordan kan jeg vel få noen rett frelsesvisshet på denne måten? Hva slags visshet kan jeg få ut fra mine egen tanker, følelser eller meninger? Hva betyr vel alt dette mer enn høy og strå i vinden, når det gjelder det store, avgjørende spørsmålet?

Det ene øyeblikket synes jeg Gud er bare nåde og kjærlighet. Det andre øyeblikket at han er en streng dommer som bare driver på med lov og rett. Det ene øyeblikket ser jeg Gud i alt som omgir meg. Det neste øyeblikket synes jeg det ser ut som om det ikke finnes noen Gud.

Den ene dagen synes jeg at jeg er en ganske god kristen. Den neste dagen at jeg er en totalt uheldelig synder. Slik vakler og snur mine meninger og følelser seg hit og dit. Og det jeg mener det ene øyeblikket, kan være like falskt som det jeg mener det neste.

Det er også akkurat samme tilbøyeligheten til å dømme ut fra egne meninger, som gjør at så uendelig mange tar fullstendig feil av veien til frelse. Hver og en har sin egen oppfatning, og har ikke tiltro til noe som helst mer enn til dette. Én tror Guds vilje er det ene. En annen at Guds vilje er noe ganske annet.

Slik velger menneskene også sin egen frelsesvei. Kjenner de så til og med en viss lyst i hjertet til akkurat denne veien, dømmer de straks ut fra dette at det er en god vei, og følger den.

Slik forsøker f. eks. også den ene å takkes Gud med noen utvortes lovgjerninger; går til kirke, deltar i humanitært arbeid osv. En annen med mer indre gjerninger, som ydmykhet, kjærlighet o. l. En tredje med avhold, bønn og ensomhet. En fjerde i religiøs virksomhet for medmennesker. En femte er opptatt med alt dette. Gjennom alt søker de å gjøre Guds vilje og få nåde hos ham.

Og hva er årsaken til alle disse blindveiene, som folk velger ut etter sine egne meninger? Jo, rett og slett at de ikke vet, eller ikke lar seg overbevise av det Gud fra evighet av har besluttet i sitt himmelske råd om hvordan det falne menneske skal bli frelst. At de ikke vet om den pakten Gud har gjort med sin Sønn, det testamentet han har opprettet for menneskene.

For nå snakker vi ikke om dem som med et sovende, hyklersk sinn helt kort og godt unnlater å søke frelse for sin sjel. Eller med en innbilt tro «misbruker friheten til en leilighet for kjødet». Nei, nå taler vi om dem som virkelig søker sin frelse, men bare på feil måte.

Det samme også når du nok oppriktig søker frelsen utelukkende gjennom troen, men prøver å finne troen hos deg selv. Du anstrenger deg virkelig for å tro. Du strever og arbeider med hjertet ditt for å få det til å tro. Men har øyet ditt hele tiden rettet mot deg selv – mot det du selv opplever og føler. For å se om du finner noen tro der.

Men du får ingen visshet, du svaier hit og dit. Og hva tror du er årsaken? Ganske enkelt at du søker på feil sted, søker ut i været! Du søker nemlig hos deg selv – etter noe som aldri har vært der, det som må søkes i himmelens skattkammer, som er åpenbart oss i Guds ord.

Merk deg at troen fødes ikke ved at du anstrenger deg for å tro. Men ved at du vender blikket bort fra deg selv. Bort fra alt du har, hva du føler og er. Og retter blikket mot det som Gud har besluttet og åpenbart om vår frelse.

Du har virkelig forsøkt å tro. Du har ropt til Gud om nåde til dette. Men har aldri ennå fått noen tro, noen fred. Og nå grubler du over hva grunnen kan være.

Grubl ikke mer! Du vet det kanskje ennå ikke, – og har aldri forsøkt å få vite det, eller tenkt over – hva det var Gud besluttet i sitt himmelske råd før verdens grunnvoll ble lagt, om menneskenes store sak.

Du har kanskje aldri visst om eller tenkt nærmere på den pakten Gud da inngikk med sin Sønn, det testamentet han da opprettet for menneskene.

Å, hvor nødvendig det er at vi virkelig lærer og kjenner dette. Og så, fra nå av bare rette seg etter dette, og bare bygge på det!

Da står jeg på en fast grunn. En grunn som består både i liv og i død. For det er en evig grunn. Den ble lagt dypere og før jordens grunnvoll ble lagt. For «han har utvalgt oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt». Og den består også lenger enn jordens grunnvoll, for «fjellene kan vel vike, og haugene rokkes, men min nåde skal ikke vike fra deg, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren, han som forbarmer seg over deg».